

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Stăruința și umilința în rugăciune.

Avem o cheie care ne deschide vistieria cerurilor, avem un mijloc prin care pătrundem până la inima Atotputernicului, avem o forță prin care putem de via dreptatea dumnezeiască gata de a ne lovi: rugăciunea. Rugăciunea ne poate aduce pace și îndestulare, bunuri vremelnice și eterne și fericirea vieții noastre pământești și veșnice.

Boalele de care suferă sufletul omului modern se pot reduce la una singură: nu ști să se roage. Criza materială și mai cu seamă cea morală au la rădăcina lor persoane care nu se roagă. Toate rănilor din care sângerează corpul societății noastre, — păcatele cu desnadejdea lor, trădările principiilor, corupția, mizeria și foamea, oamenii necăjiți și neindestuliți — vor fi incurabile, până ce indivizii care alcătuiesc societatea nu vor învăța rugăciunea.

Rugăciunea adevărată trebuie să-o învățăm! Nu este om

care să poată afirma, că el nu s'a rugat niciodată. De regulă aceia, care se arată necredincioși, care își bat pieptul că ei nu se roagă, au cerut vreodată în rugăciunile lor împlinirea unei dorinți arzătoare. Aceasta nerealizându-se, au devenit inamicii rugăciunii și al lui Dumnezeu. Dar cum și pentru ce s'au rugat ei? Poate că numai odată, cu inima plină de orgoliu și pentru un scop dăunător sufletelor lor s'au rugat. Iar mila bunului Dumnezeu, n'a împlinit rugăciunea lor. Atunci n'au de ce să declare războiu rugăciunii.

Să fim convinși când începem a ne ruga, că dacă cerem un lucru folositor pentru sufletul nostru cu inimă smerită și cu perseveranță, trebuie să-l primim. Stăruința în rugăciune face minuni. E cunoscut exemplul dat în această privință de Sfânta Monica, care prin 25 ani petrecuți în rugăciune a adus pe fiul ei, Sf. Augustin,

pe calea cea dreaptă. Nu putem să-i fixăm noi lui Dumnezeu un termen scurt, ca să ne îplinească dorințele.

Când ne rugăm, să ne cugețăm la micimea noastră și la multele păcate ale noastre și nicidecum să nu ajungem la paroxismul îngâmfării ca să-i strigăm Domnului: „Nu mi-ai dat, ce ți-am cerut — mai mult nu mă rog!”

Să luăm în considerare, că nici noi nu suntem cu mult mai buni, decât păgânii, pe care ovreii îi numeau câini și să spunem cu inima umilită a Cananencei „... Doamne... și câinii mănâncă din sfărmiturile ce cad de pe masa Domnilor lor.”

Iar răspusul va fi acel iubitor și veșnic: „mare este credința ta; fie ție precum voiești,” — care a îmbucurat odinioară inima Cananencei.

I. B.

Sf. mica Tereza de Pruncul Isus Cum Tereza iubeste pe săraci.

Lunea dimineața se auzia mereu soneria dela ușa de intrare, iar micuța Tereza atât ar fi dorit să alerge acolo, la ușa, să deschidă. Veniau săracii ca să primească ajutorul săptămânal ce li se da. Li părea rău, că nu era în locul aceleia care era însărcinată cu această îndatorire. Cum îi svăcni inima când în dimineața aceea de Luni auzi prima tremurare a clopoțelului! „Cum aș vrea să fiu în locul Victoriei,” exclamă Tereza. Când Paulina auzi cuvintele acestea, rămase puțin pe gânduri, apoi se duse în grădină unde Maria semăna flori. „Ce-ai zice tu, dacă am permite Terezei să ducă săracilor pomană? E bine să învățăm pe copii să fie caritabili.” — „Ai dreptate, e folositor să ațâți mila în inima lor fragedă căci copiii care au de toate nu bănuiesc cât suferă sărmanii nenorociți.

Paulina se întoarse repede lângă Tereza care aștepta îngrijorată rezultatul consultării. Și cât e de fericită să audă că ea deacum înainte are să fie mica servitoare a săracilor! Nu și-ar da locul nici pentru un imperiu! Și cât e de atentă în vreme ce sora-sa așează pâinea și banii pe care trebuie să-i împartă!

La fiecare bătaie de clopoțel, copila tresare și deschizând încetșor ușa, dă bucată de

pâine cu un zâmbet de respect și de dragoste care face să lăcrămeze ochii.

Dar iată, că se întoarce înfiorată. — O, Paulino, e acolo o femeie săracă și palidă, ține în brațe un copilăș bolnav și privirea ei plină de grijă cere o altă ofrandă. Cu ce inimă; se dă și cu ce bucurie o primește! Dar îndată se întoarce lângă sora sa. „Paulino, zice dânsa mișcată, cerșetorea mi-a spus: „Bunul Dumnezeu, să vă binecuvinteze, mica mea Domnișoară!”

Și cu totul impresionată de urarea unui suflet necăjit, plânse de fericire.

Mai târziu când era de 15 ani, dânsa și cu soră-sa Celine trebuiau să primească nu numai urarea, ci chiar binecuvântarea săracului, când îngenunchiate la picioarele unui bătrân pe care domnul Martin îl adăpostise și care pleca încărcat de ajutoare, văzură mâinile cerșătorului înălțându-se spre cer pentru ca să cheme peste capetele lor toate binecuvântările dumnezeiești. Știe Dumnezeu și noi deasemenea, dacă ele le-au adus fericire! Dar fetița noastră era așa de fericită să facă binele. Pomană nu-i trece prin mâni decât Lunea, zi hotărâtă pentru distribuire, căci în fiecare după masă, la plimbare i se prezintă alte ocazii de caritate și a-

tunci copila își dăruiește nevoiașilor bănuțul, cu o milă înduioșătoare.

Într-o zi, întâlnind un biet bătrân ce de-abia se lăra pe cârji, ca după obicei, îi aleargă înainte. El se uită lung și trist la dânsa, fără să ia pomana. Fără îndoială, nu-i chiar așa de sărac, ca să se lase miluit. Mica Tereza se întoarse lângă tatăl său hohotind de plâns. Ea dorise să-i aducă bătrânului o ușurare și când colo ea îl umilise, îl îndurerase desigur. Admirabila ei inimă nu putea să indure asta.

Ce era de făcut? Li cumpărase o prăjitură. „Dacă i-aș da-o săracului?” își zise. A refuzat să ia bani, dar poate că ar primi prăjitura asta? Voi să alerge ca să i-o dea, dar bătrânul era departe. Tereza începu să plângă. Atunci îi veni inspirația aceasta: „Dacă n'am putut să-i aduc vre-o ajutorare nenorocitului acesta, bunul Dumnezeu îi va aduce. Paulina mi-a spus că micul Isus acordă tot ce i se cere în ziua primei împărțșanii. În ziua aceea mă voi ruga pentru săracul meu. Gândul acesta o liniști și patru ani mai târziu își ținu făgăduiala. Care va fi fost istoria nenorocitului acesta, nu s'a aflat nicicând. Totuș se cunoaște o istorie petrecută mai târziu. Domnul a fost atât de înduioșat de această faptă a micii Tereza că-i dădu harul unui mare miracol.

După ce devenită carmelită, ea sburase la cer, printre îngeri, se afla la Lisieux, la „micile surori ale săracilor” un

bătrân care era bolnav de moarte, având cancer la limbă. I se citi pasajul acesta din viața Sf. Tereza și bolnavul se gândi, că un copil așa de mic milă și de dânsul. Se rugă la dânsa din adâncul inimii și iată că limba ce i se putrezise și din care căzuse jumătate nu numai că i se tămădui dintr'o dată fără nici un leac omnesc, dar îi cresc la loc sănătoasă și întreagă.

Iată frumseța carității și ce putere i-a dat Dumnezeu, în cer, micuței Tereza pentru că a practicat-o așa de bine pe pământ.

Din cauza acestei duioase mili pentru cei care suferă, ea a cerut să-și petreacă cerul făcând bine pe pământ, ceea ce i s'a acordat cum ne putem convinge în fiecare zi de binefacerile sale. (Traducere.)

O. C.

Mărturisitorii.

Azi — exceptând prigonirile fățișe îndreptate împotriva Bisericii — arareori se întâmplă, ca cineva să fie constrâns la aceea, ca să-și mărturisască expres credința sa. Totuș într'un senz, viața întreagă trebuie să fie o mărturisire de credință. De cununa martirajului se împărtășesc numai puțini, la titlul de mărturisitor trebuie însă să se silească fiecare credincios.

Titlu frumos! Inșă nu pot conta la el cei lași, cari se tem sau se genează a-și manifesta credința și cu fapte. Nu cutează a face semnul crucii, a se ruga, a posti, a se descoperi în

fața hisericii, — pentru că „ce va zice lumea?” Trestii bătute de vânt, oameni fără șira spinării, fără convingeri personale, cari mereu se asimilează mediului, în care trăiesc.

Nici aceia nu sunt mărturisitori, cari tac, când ar trebui să vorbească, pentru că, cine tace, se pare că consimte — cum zice proverbul. Sunt împrejurări, când tăcerea este scandal pentru credincioși, pentru necredincioși și pentru cinici însă este un nou motiv, de a deveni mai cutezători, mai impertinenți. În cazuri de aceste, tăcerea este — trădare.

Nu pot conta la frumosul titlu de mărturisitor nici aceia, cari numai în registrele oficiului stării civile figurează cași catolici, însă viața lor seamănă mult cu a celor fără de lege sau sunt atât de indiferenți, încât din atitudinea lor nu se pot trage concluzii cu privire la religia lor. Nu au o concepție superioară a vieții, viața lor particulară și socială este învăluită într'un indiferentism total de credință. În urma multelor deraieri morale, credința lor nu are vitalitate, dacă mai există în ei memoria și semnele apartinenței lor religioase, aceste numai evidențază și mai mult contrarietatea: prietenie cu preotul, dar numai afară de Biserică, prăznuirea serbătorilor cu mese strălucitoare, însă fără ascultarea Liturghiei, Paștile fără spovedanie de Paști, cruce pe perete, dar tot atunci gazetă indiferentă sau chiar anti-catolică pe masă. Pentru aceștia a zis Domnul: cine nu-i cu mine, împotriva mea este.

Fată de acești lași numărul catolicilor mărturisitori și practicanți este mic. Aceștia sunt caractere, cari nu privesc nici la dreapta, nici la stânga. Nu-și schimbă părerile de dragul altora și nu ingenunchiază în fața idolilor lumesti. Ei așa știu și așa țin, că credința și morala nu se pot despărți în vieată; pentru aceea este sfântă înaintea lor ziua Duminecii, postul de Miercuri și Vineri; se împărtășesc des și dela sanctuarul lor familiar îndepărtează orice, ce nu se potrivește cu principiile catolice.

Să aibă fiecare biserică numai câte o sută de caractere de seama acestora, — și veți vedea că fața pământului curând se va schimba.

Frate de care tabără te ții? Răspunde în conștiința ta la aceasta întrebare în fața lui Dumnezeu. (din Sziv).

Mismar.

Instalarea noilor canonici.

Intregindu-se Capitulul Catedral al Eparhiei Maramureșului, canonicii nou numiți, în număr de trei, au fost instalați în Capitulul în ziua de 1 Februarie, iar în stalurile canonice în ziua de 2 Februarie, serbătoria Intimpinării Domnului. Excelența Sa Episcopul Diecezan la sfârșitul Liturghiei solemne, după ce a invitat pe canonicii cei vechi, ca să-și ocupe din nou stalurile deținute până acum, a adresat noilor numiți — fiecăruia separat — câte o cuvântare, relevând meritul fieșcăruia, îndemnându-i la muncă După cuvântări fiecare și-a ocupat locul său. În numele noilor instalați a răspuns Reverendisimul Ilariu Boros într'o cuvântare emoționantă, mulțumind tuturoara cari au contribuit la întregirea Capitulului și în rândul întâi Majestății Sale Regiei.

Ce a făgăduit Isus, aceloră, cari cinstesc Preasfânta Inimă ?

1. Li voiu mângăia în suferințe.
2. Le voiu da toate harurile de care au lipsă după starea lor.
3. Voiu aduce pace în familiile lor.
4. Vor avea refugiu sigur în viață, dar mai ales în ceasul morții.
5. Voiu binecuvânta toate lucrurile și întreprinderile lor.
6. Păcătoșii vor găsi în Inima mea izvorul și marea îndurării.
7. Sufletele lăncezite vor deveni zeloase.
8. Sufletele zeloase se vor ridica la o perfecțiune mai mare.
9. Acelora, cari se ostenesc pentru mântuirea sufletelor, le voiu da putere, ca să întoarcă și pe cei mai împietriți.
10. Voiu binecuvânta casele, unde tabloul Inimei mele va fi afișat și cinstit.
11. Tuturor aceloră, cari în prima Vinere din 9 luni consecutive se vor cumineca, — le voiu da darul pocăinței finale : aceștia nu vor muri străini de harul meu și nici în lipsa sacramentelor necesare pentru mântuirea lor.

12. Voiu imprima în Inima mea și de acolo nicipând nu voiu șterge numele aceloră, cari vor lăți cultul, Inimei mele.

Apropiere între Vatican și Franța.

P. Laval, ministrul de externe al Franței, cu ocazia unei vizite în Roma, a ținut să fie primit în audiență de Preafericitul Părinte Papa. Preafericitul Părinte l-a primit în sala de bibliotecă particulară a Papei. În timp de 50 minute cât a durat audiența, suita ministrului Laval, fică sa, ministrul plenipotențiar al Franței, lose, împreună cu personalul legației au așteptat. Ministrul Laval, după audiență a apărut decorat cu marea cruce a ordinului Piu. Cu aceasta ocazie ministrul Laval a donat Papei 3 cărți foarte rare și prețioase din veacul al XVIII-lea. Cărțile sunt legate cu piele artistic decorată cu aur.

Tot cu aceasta ocazie Preafericitul Părinte Papa a primit în audiență și pe gazetarii francezi veniți cu Laval. Cu aceasta ocazie Papa a declarat, că El,

preotul cărunt și părintele cărunt, pe care lumea întreagă îl recunoaște de Părintele comun al sufletelor, cu bucurie primește pe gazetari. Pentru El — spunea Preafericitul Părinte — aceasta audiență își are însemnătatea sa, pentru că vede în fața sa pe reprezentanții presei, care azi cu drept cuvânt se numește putere mare. Cineva a zis — spunea Papa — că putere mare este și opinia publică. Este eroare. Pentru că decât aceasta, e mai mare putere presa, pentru că ea face opinia publică. Așa dar presa este cauza și cauza totdeauna este mai tare cași efectele sale. Dacă însă presa este o putere atât de mare, și responsabilitatea ei este mare. Preafericitul Părinte a declarat, că este convins, că cei de față și ei așa se gândesc. Le pomenește apoi zicala marelui scriitor Manzoni : să nu trădezi niciodată sfânta dreptate și să nu pui la cale un cuvânt, care aplaudă păcatul și batjocorește virtutea.

Calendar săptămânal.

10 — 16 Februarie 1935.

10. Dumineca Cananencei.

Ap. II. Cor. 6, 16. Evg. Mat. 15, 21

M. Haralampie † 202

11. Luni M. Vlasie

12. Marți Ep. Meletie † 381

13. Mercuri C. Martinian

14. Joi C. Auxențiu † 470

15. Vineri Ap. Onisim † 95

16. Sâmbătă M. Pamfil

XXI. Cum să lucrezi fără să strici.

Cu cât vei iubi mai mult abnegația, cu atât mai puțin te vei lăsa să te amesteci în discuții.

Cum vei bate tu pe dușmanii tăi, dacă te cerți cu amicii tăi? — Fericiți cei cu inima dreaptă și simplă, ei își vor face pentru bine mulți amici.

Cine n'are pace în sine, va găsi pretutindenea protivnici. — Nu pot suferi trei lucruri în discipolii mei : primul dacă n'au zel, al doilea dacă sub pretextul de a mă servi pe mine se servesc pe ei înșiși, al treilea dacă mă servesc așa fel, că desgustă lumea de mine și de serviciul meu. („Crestinul Activ” Gabriel Palau s. j.

din franțuzește : prof. N. Fântânariu)